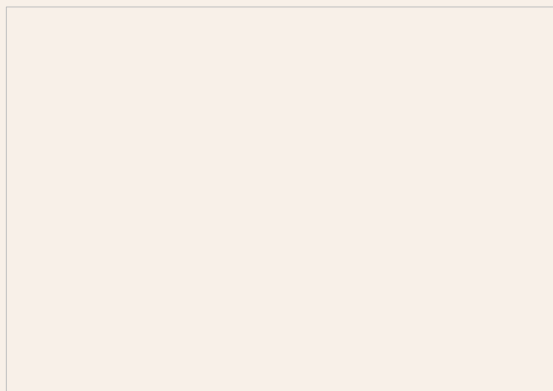

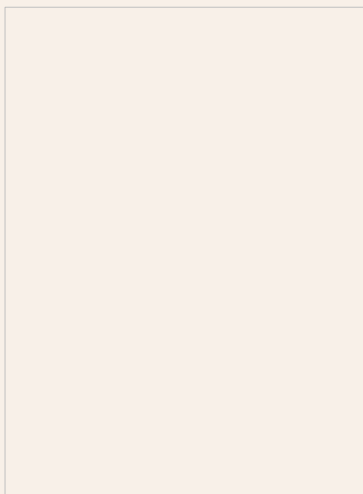
[Obsah čísla](#)

Tramping je můj život

Sedí přede mnou, nad šedivým culíkem se tyčí stetson, a stejně jako při prvním setkání, kdy jsme ho oslovili na ulici kvůli naší malé anketě, je nepřehlédnutelný. Tím spíš, že dneska se hodil do gala: džínový oděv, kožená vesta s třásněmi, na nohou černé koně. A taky doplňky, které s výjimkou cibulí na řetízku, zastrčených v kapsičce, a kovové country přezky na pásku vyžadují zvláštní komentář. Za chvíli už vím, že ten kousek kovu, který zakončuje límec, jsou růžky, přichycené šroubkem, a kámen v nich zasazený je tyrkys. To je indiánskej kámen, no a tahle moje dlouhá náušnice, to je pírkó. A co to stříbrné dobytče, které u krku spojuje koženou šňůru, dole zakončenou kovovými hroty? Tenhle skot u nás nežije, to je longhorn, a té sponě se říká bolo, bolíčko, je to vlastně něco jako kravata, vysvětluje mi rodilý Keják a málem i rodilý tramp Bohumil Lébr.

Jeho táta jezdil, na rozdíl od maminky, jež za svobodna taky vyrážela ven, do Ztracenky, slavné trampské osady na Vltavě, ale svého jediného syna do přírody pouštět nechtěli. Stejně jsem vždycky s klukama utek, začalo to někdy ve třinácti, vzpomíná tramp nazývaný mezi kamarády Culík, a když jsem se vrátil domů, byl pořádněj vejrask. Jeho syn Jára neboli Prcek je dneska stejně starý - a byl to právě on, kdo před pár lety tátou přiměl, aby po delší pauze natáhl maskáče, nazul kanady, vzal bág! a zase znovu vyrazil.

Jejich sroubek s jednoduchým vybavením (akorát kamna a nějaká ta pryčna, dveře jsou stlučený z kulatinek, visí to na koženejch pantech a docela tam táhne) stojí v Brdech, nějakých čtyřicet kilometrů odtud. Je to druhá zastávka za Mniškem pod Brdy, popisuje mi cestu vlakem, ale hodně lidí jezdí ještě dál - na Ontária, to jsou tři rybníky, a na Voznici, kde se dělají smuteční ohně na památku těch, co tam jezdili a zahynuli ve druhý světový válce. Ty stromy, to bych vám přál vidět, jak jsou obalený památečníma plackama! Placky se řežou většinou z břízy a poté zdobí nápisy a přidělávat by se měly zásadně provázkem nebo kůží. Přijeli tam z Tábornický unie a nenapadlo je nic jinýho, než vzít hřebík a přibít to do živýho stromu - nevím, jak to může někdo udělat, vždyť tím tomu stromu ubližujou, zlobí se Bohumil Lébr, pro kterého jezdit do přírody znamená v první řadě přírodu chránit.

Když končí zima, Jára se už nemůže dočkat, až s tátou zase vyrazí. Kdy to bylo letos poprvé? No přece když začalo jaro! Kluk měl dopředu vyjednaný volno ve škole, protože to bylo ve středu - přesně 20. března ve 20 hodin 16 minut nás jaro chytlo na poloviční cestě z hospody na osadu. Já měl totiž s sebou mobil a schválně jsem si ho dal na buzení! A tradiční otevírání jara těmhle dvěma trampům duší i tělem nakonec nemohl zkazit ani fakt, že nebyli prvními letošními obyvateli svého sroubku - ten, který je předstihl, sice

odešel rychle, ale svoji pachovou stopu jim tu na dost dlouhou dobu zanechal.

vš